

Vladimír Šlechta
Kyborgovo jméno

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

KYBORGGOVO JMÉNO

Copyright © 2003, 2014 by Vladimír Šlechta

Cover © 2014 by Michal Ivan

2nd Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-202-0 (PDF)

ISBN 978-80-7456-203-7 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-204-4 (ePub)

ISBN 978-80-7456-205-1 (mobi)

Vladimír Šlechta

Kyborgovo jméno

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí **
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Oggerdovský cyklus

Střepey z Apokalypsy

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Emma z umírajícího města

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<http://www.krvavepohranici.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Motto:

„Těžko na cvičišti, lehkó v boji.“

(dávny ruský generál)

„Těžko na cvičišti, lehkó v epicentru jaderného výbuchu.“

(nápis na lavici kadetní školy)

Kapitola první:

Krvavá fotografie

„K zemi!“ zazněl ze sluchátka Oggerdův hlas. Nezaváhal jsem. Vrhł jsem se do cihlobetonové drtě, rozplácl se na bříše jako žába a bolestivě jsem se uhodil do několika míst.

Z temnoty vylétl šíp, doprovázený zvláštním zavřísknutím. Kovově se zaleskl a zabodl se do zbytku zvětralé zdi.

Stiskl jsem přepínač hltanového mikrofonu a vydechl do mrazivého vzduchu obláček páry: „Zdá se, že jsme je našli, Oggie.“

Vzepřel jsem se na loktech. Nad zvlněnou plání se klenula jasná noční obloha a krajina byla jen černá a bílá, jako by všechny barvy zrušil samotný Císař. *Coda 3* stála v nadhlavníku, podobná rozpolcené lebce. Její sekundární světlo plášilo svit hvězd a přehlušovalo záři jiných, méně jasných satelitních měst.

Díval jsem se na dřík šípu, zabodnutý do prastarých cihel. Leskl se a stále ještě se chvěl – jako moskyt, který se přisál k hostiteli a otřásá se závratnou rozkoší.

„Tohle bylo jen varování, Oggie,“ zachrčel jsem do mikrofonu. „Šíp s hvízdacím hrotem. Je na čase, abys varoval zase ty je.“

Kolem se rozkládala pustá pláň, podobná fotografii rozčereného moře. Jenže vlny, které se tu táhly jedna za druhou, byly tvořeny nadrobno roztlučenými kousky betonu, cihel, zkorodované oceli, plastu, asfaltu a kdovíčeho ještě. Kdysi tady stávaly domy zařízené nábytkem a vybavené elektronikou. Na ulicích parkovaly automobily. Teď to tady všechno leželo promíchané – domy, nábytek, automobily i jejich majitelé, roztlučené na úlomky ne větší než pěst. Ze ztuhlých vln, jako osamělé útesy, tu a tam trčelo i něco většího: zbytek cihlové stěny, omšelý betonový blok, prastarý vrak nákladního automobilu. Zpustošenou zemi řídce porůstala nitkovitá tráva.

Kdysi se tady rozkládal København, velké přístavní město s miliónem obyvatel. Během Apokalypsy byl srovnán do úhledné placky. Ještě v Lübecku jsem dostal letecký snímek rozvalin, pořízený ze zepelínu. Když jste se na fotku dívali dost dlouho a dost pozorně, zjistili jste, že trosky Københavnu tvoří soustava kružnic o poloměru sto až tři sta metrů. Na některých místech, kterých jste mohli napočítat kolem dvaceti, se kružnice nepřekrýly. Tam zůstala nedotčená původní zástavba. Když mluvím o nedotčenosti, mám na mysli samozřejmě účinky Apokalypsy. Za těch dvě stě let, které od Apokalypsy uběhly, na *nedotčených* zbytcích Københavnu zapracoval déšť, vítr a ona tajemná entita nazývaná Zub času.

*Ostrov*y původní zástavby byly v současné době osídlené prospektory, squattery a jinými mrchožrouty. Od včerejšího večera jsme putovali od jednoho *ostrova* ke druhému, tahali ty žalostné existence z pelechů a pokládali jim nepřijemné otázky.

Teď, jak se zdálo, jsme se přiblížili k cíli.

„Upoutej jejich pozornost,“ ozval se ze sluchátka Oggerdův hlas.

Převrátil jsem se na záda a vyzdvihl násadu od smetáku, ke které jsem před soumrakem přivázal bělostný povlak polštáře. Energicky jsem zamával sem a tam. Bílá látka zavlála postříbřenou tmou.

O kus dál se na osamělý betonový blok vyhoupl Oggerd. Navlečený do těžkého bojového brnění z vytvrzeného plastiku byl černočernou skvrnou, kaňkou v stříbřitých odlescích vesmírných měst. Celohlavová přilba a mohutné ramenní pláty dodávaly jeho siluetě vzezření oživlého, nestvůrně velkého trilobita. Lokty si Oggerd opíral o podivný podlouhlý předmět, zavěšený na řemení napříč těla.

Svědomitě jsem mával bílou vlajkou. „Jsme přátelé!“ ječel jsem. „Můžeme si promluvit s někým, kdo to tady řídí?“

Nedělo se nic. Nad rozvalinami, táhnoucími se do všech stran, zářila *Coda 3*. Stvolý loňské trávy, zmrzlé a pokryté jinovatkou, cinkaly ve vánku.

Z temnoty vylétl další šíp. Střelec usoudil, že první varování nestačilo. Tentokrát sice nepoužil hvízdající hrot, ale šíp se stejně nedal přehlédnout. Dřík, zřejmě vyrobený z prastaré duralové trubičky potažené teflonem nebo jiným sajrajtem, duhově pableskoval.

Jak šíp stoupal, zdálo se, že se vlní, že se hadovitým způsobem zavrtává do vzduchu. Samozřejmě to byl jen optický klam.

Opalizující šíp vylétl vzhůru a pak, po elegantní parabole, svištěl shora – přímo na můj nechráněný hrudník. Tak mi to alespoň připadalo. Na vteřinku jsem měl pocit, že ať se hnu kamkoliv, padající šíp mě vždycky zasáhne.

Prudce mě zabořilo v pravé plíci.

„Ne! Už ne!“ stačil jsem vyjeknout. Bylo to půl roku, co mi probodli plíci železnou tyčí. Vzpomínka na tu strašnou bolest zůstávala čerstvá.

Věc na Oggerdově hrudníku, což byla puška opatřená dlouhým tlumičem, vydala bublavý zvuk – jako když vylétne špunt z láhve. Opalizující šíp, dříve než se dotkl země či mého těla, zavířil a s sinknutím odlétl do trosek.

„Žádné hraní!“ vykřikl jsem. „Tohle je vážná záležitost!“

O chvíličko později zachrčel ze sluchátka Oggerd: „Stahují se. Ustupují.“

„Stát!“ zaječel jsem. „Zůstaňte na místě! Kdo se hne, ten má prostřílený nohy!“

„Áarghhh!“ zazněl z několika stran vzteklý řev, provázený drnčením tětiv, svistotem šípů a dvěma osamělými výstřely, které, soudě podle hlubokého zvuku, pocházely z dvojhlaňové brokovnice.

Oggerdova puška se tlumeně, přerývaně rozkašlala.

Ze tmy se ozýval dupot a výkřiky. Zvláštní bylo, že se neznámí domlouvali germánštinou. Ne příliš čistou, nářeční a s divným přízvukem, ale přece jen germánštinou.

„Zpátky! Mizíme odsud!“ křičel kdosi neznámý.

„Au! Aaahhh!“ zaúpěl jiný. „Koupil jsem to!“

Na betonovém bloku už nikdo nestál, obludný trilobit byl pryč. Oggerd se rychle přemísťoval a s rozmyslem střílel, ale tak, aby nezabil. Puška vydávala bublavé zvuky, které zanikaly v okolním křiku.

„Rorejsi – Rorejsi, seš to ty?“

„Napravo, hoši, napravo!“

„Obešli nás!“

„Rorejsi!“

Prásknutí brokovnice. Svistot odražených broků.

Chraplavý hlas: „Dobře! Zastavte to! Budeme se s váma bavit! Do hajzlu! Dejte tu hlaveň z mé hlavy!“

„Žádný podrazy!“ zavřískl jsem, zatímco jsem se stavěl na nohy. „Sežeňte světlo, ať na vás vidím!“

Někdo škrtl zapalovačem a přiložil k plamínku improvizovanou pochoděň. Klacek obalený hadry vzplál, vzduchem

začpěl pach hořící pryskyřice. V mihotavém světle jsem zahlédl dvě postavy v přiléhavých kalhotách a přepásaných maskáčových halenách. Pár takových halen jsem zahlédl ještě před koncem Století válek, a tak jsem věděl, že přede mnou stojí demobilizovaní průzkumníci osmého pluku. Haleny se šily ze zeleného plátna, černé, hnědé a žluté maskovací skvrny se na ně domatly ručně.

Průzkumníci? Tak proto ty luky a šípy. Ještě před dvaceti lety byly co do účinnosti srovnatelné s mušketami, a navíc tiché. Všiml jsem si houžvičky, který svíral krátký reflexní luk. To byl zřejmě onen čarostřelec, který mě ohrožoval luminiscenčním šípem. Tipoval jsem, že už mu dávno minula čtyřicítka. Zřejmě si odkroutil nejen smluvních sedm let vojenské služby, ale i druhou a možná i třetí sedmičku. Když pak slavnostně vyhlásili Století míru, bylo mu jeho lučištnické mistrovství k ničemu.

Šel jsem k nim, zatímco Oggerd se zdržoval ve stínech.

Oprášil jsem své modré pončo i černé kožené kalhoty a vykouzčil na tváři široký úsměv: „Tak fajn, tohle všechno bylo zbytečný. Ale můžete mít dobrou pocit, že jste udělali, co jste mohli... všechno, co bylo ve vašich silách... Neutrpejí jste, doufám, vážná zranění?“

Zakolísal jsem hlasem, aby pochopili, že se jim tak trochu posmívám.

Chlapík, kterého po stranách přidržovali další dva, se pokusil říct: „Je mi prdlajs.“ Ani tak krátkou větu však nedokončil a rozkašlal se. Oggerdova kulka ho zasáhla do hrudi, kryté neprůstřelnou vestou. I když neprošla skrz, stejně ho pochroumala.

„Co chcete?“ zavrčel chlápek držící pochodeň. Ač vypadal nejvyšší na třicet, byl už dokonale plešatý. Aby nahradil absenci vlasů, pěstoval si hustý mroží knír.

„Hledáme jednoho muže,“ vysvětlil jsem mu.

Mroží knír přikývl: „Tak hledejte dál.“

„Jmenuju se Fink,“ řekl jsem. „Gowery Fink. Během Století válek jsem pracoval jako vyjednaváč.“

„Ty seš ten týpek od Laramise,“ řekl někdo. „Byly toho tenkrát plný noviny.“

„Jo, to jsem já,“ přikývl jsem. „Ale já teď nejsem důležitěj. Důležitěj je muž s puškou, schovanej ve tmě. Už jste poznali, že je lepší bojovník než vy všichni dohromady. Jmenuje se Oggerd. Žádný křestní jméno, žádný příjmení. Prostě jen Oggerd. Major císařský armády.“

Při představování jsem si dal záležet, abych správně vyslovil obě *gé* ve jméně: *Og-gerd*.

Muž s pochodní zaprotestoval: „Tohle území nepatří k Císařství! Je to Pustina!“

„Já vím, Pustina. Pustá krajina typu B2, zaříděno dle císařského výnosu číslo 456,“ vysypal jsem ze sebe. Samozřejmě nešlo o to, abych se pochlubil svými znalostmi, byl to drobný psychologický trik. Část kníráčových myšlenek se teď začala zabývat císařskými výnosy: tím, že jsou vydávány už půl století, některé jsou tlusté jako zahrádkářská ročenka a jiné se vejdou na jediný papír... Takovýmhle způsobem lidská mysl pracuje, a čím víc se knírač soustředil na vyřešení ošemetné situace, tím víc mu v hlavě rotovaly císařské výnosy.

„Poslyš, hochu,“ řekl jsem. „Já už jsem nás představil. Co kdybys ty udělal to samý? Můžu vědět, s kým mluvím?“

„Vitautas Frost.“

„A hodnost?“

„Desát... jak to myslíš? Jaká hodnost?“

Odvedení pozornosti zafungovalo a císařské výnosy slavily úspěch.

„Prořekl ses, Vitautasi,“ zasmál jsem se. „Takže nás laskavě doved' k vyšší šarži a my to na tebe nepovíme.“

„Nemohu vás nikam odvést. Nemohu vás pustit dál.“

Rozpráhl jsem ruce v omluvném gestu: „Vitautasi, udělali jste na mě dojem. Už jsem viděl pár takovejchhle míst.

Trosky, osídlený kanibalama a mutantama. Seznámil jsem se například s lovci lebek. Věřil bys, že měli v nosních přepážkách zastrkané lidské kosti? Někteří byli potetovaní od hlav až k patám. Ale vy máte úroveň. Máte vojenskou organizaci, mluvíte slušnou germánštinou. Myslím, že jste udělali dojem i na Oggerda – jinak by polovina z vás byla teď mrtvá. Ale je mi líto: my máme úkol a ten plníme. Proti Oggerdovi nemáte šanci.“

„Koho jsi říkal, že hledáte?“

„Ještě jsem to neřekl, ale povím ti to teď. Hledáme muže, kterej se jmenuje Gries. Doktor Jason Gries.“

„To jméno jsem v životě neslyšel.“

Rozesmál jsem se: „Desátníku Froste, jsou čtyři hodiny po půlnoci. Od včerejšího večera jsme na nohách. Procházíme trosky, budíme prospektory z jejich zaslouženého spánku, pokládáme jim otázky a opouštíme je vystrašený k smrti. Testujeme, která místní parta je nejsilnější. A chceš vědět proč? Protože ti nejsilnější budou mít doktora Griese. A chceš vědět, jak je výsledek? Tvoje parta vítězí o několik koňských délek, Vitautasi. Jste *příliš* dobří. Jste veteráni ze Století válek, co? Demobilizovaní průzkumníci. Přišli jste z kontinentu. Někdo vás najal a dopravil vás sem. Pokud nám dáte doktora Griese, tak odejdeme a nikomu o vás nepovíme. Například se nezmíníme císařské rozvědce.“

„Chceš nám vyhrožovat?“

Měl jsem na rozhodnutí milisekundu. Buď jsem mohl přitahovat šrouby, vyhrožovat a zastrašovat, což by bylo zdlouhavé, nebo jsem to mohl zkusit jinak. Rozhodl jsem se pro to druhé.

„Něco ti ukážu, Vitautasi.“

Sáhl jsem pod pončo a z vnitřní kapsy vytáhl obálku kvartového formátu. Vytřepal jsem z ní lesklou barevnou fotografii a podal ji Frostovi.

„Dobře si to prohlédni, Vitautasi.“

Frost vzal fotku nedůvěřivě do prstů a přiblížil ji ke světlu. „Do prdele!“ vyjekl. „Co to je?“

Vlastně jsem tu fotku viděl jen dvakrát – a vždycky se mě zmocnil zuřivý vztek. Na první pohled neukazovala nic než naprostý chaos. Kusy ložního prádla, nějaké provazy, krajky. Ale nad tím vším dominovala červená barva. Krev, krev a zase krev. Kusy bledé kůže. Hnědé vlasy rozhozené po zakrváceném polštáři. Zápěstí připoutaná ke kovovým pelestem.

Dívčí košilka pohozená opodál, bělostná, zázrakem uchráněná toho krvavého šílenství.

Teprve když jste se dívali dost dlouho, pochopili jste, že někdo přivázal mladou holku k posteli a zapracoval na ní ostrým nožem – ale to už jste měli všechny detaily uložené do paměti.

I ostatní chlapi z Frostovy hlídky se podívali.

Účinek byl zdrcující. Celá hlídka jako by se zmenšila, mužům poklesla ramena i nohy v kolenou. Jeden z nich, když mu to došlo, se otočil a začal zvracet.

„Líbí se ti to, Vitautasi?“ pousmál jsem se. „Tohle je práce doktora Griese. Proto je na útěku.“

„Do prdele, do hajzlu,“ vyhekl jeden z Frostových mužů. „Doktor Gries! A vypadal tak měkkej! Měkkej jako... jako sračka!“

„Ježíšikriste – co to s ní udělal? Přivázal ji k posteli a rozřezal na kousky!“ vykřikl jiný.

„To je jim podobný, *vzdělančům*. Perverzní svině!“

„Zasraný inteligenti!“ přidal se další.

Frost mi štítivě vrátil fotografii. „Takovou zrůdu já nebudu krejt!“ vykřikl.

„Proto jsme tady, Vitautasi. Abychom ho zatkli a odvezli zpátky. Bude postavenej před soud.“

„Zabijeme ho hned tady! Zaslouží si to!“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To není správný řešení. Musí být postavenej před soud.“

„Aha,“ vyhrkl Frost. „To je trik! Falešná fotka!“

Vlastně byl chytřejší, než se zdál. Tohle mě předtím nena-
padlo. A mělo mě to napadnout.

„Mám návrh,“ nadhodil jsem. „Zeptáme se doktora
Griese. Pokud potvrdí, že je fotka pravá, půjde s námi. Jestli
to popře, vrátíme se bez něj.“

„Nemůžu to rozhodnout!“

„Budeš to muset rozhodnout, Vitautasi. Brzy začne svítat.
Oggerd má čelní štít přilby uzpůsobenej pro noční vidění. Je
proti vám ve výhodě, jenže za svítání výhodu nočního vidění
ztratí. A to bys přece nechtěl, aby ztratil *tuhle* výhodu, že ne?
Musel by provést *jiný opatření*.“

Ve skutečnost jsem jim lhal. Oggerd žádné zařízení pro
noční vidění nepotřebuje. I bez něj vidí ve tmě jako kočka.
Ale takhle, jak sem to řekl, to znělo lépe.

Frost se rozhlédl po svých lidech, pochodeň v jeho ruce
zaprskala a pohasla.

„Ta fotka je pravá, Vitautasi,“ řekl jsem tiše, i když mi
v hlavě začal vrtat červíček pochybností.

„Dobře! Odvedu vás k němu!“

„Oggie!“ křikl jsem do noci. „Můžeš se k nám přidat!“

Ze tmy se odloupl jeden temnější kousek. Oggerd. Došel
k nám, plynulým pohybem si sundal z hlavy helmu a zavě-
sil si ji na jednu z úchytek na řemení. Když zahlédli jeho
chmurnou tvář, muži mimoděk ucouvli. Ani jsem se jim
nedivil.

Oggerd byl vysoký podmračený chlap s krátce zastři-
ženými vlasy a vousy, oblečený do temného plastiku. Nad
levým ramenem mu trčela rukojeť *řezáku*, sečné zbraně
s monomolekulárním ostřím. Bojovníci Vitautase Frosta
určitě věděli, že zbroj odolá zásahu z jakékoliv ruční zbra-
ně a že váží, takhle kompletní, téměř třicet kilo. Přesto se
Oggerd pohyboval s lehkostí, plavně jako velká kočka. Přes
prsá mu na řemení visela poloautomatická puška vybavená

tlumičem. Hlaveň nenuceně směřovala k Frostovi. Nedalo se říct, že by Oggerd na někoho mířil. Dokonce ani neměl prst na spoušti. Lokty si už zase opíral o střední část zbraně. Ale ústí tlustého, třicet centimetrů dlouhého tlumiče se dívalo, pozorovalo a snad i *vyhodnocovalo* chování přítomných.

„Půjdeme,“ řekl Oggerd.

Jako by promluvila kamenná socha. Oggerdova řeč nebyla řečí v pravém slova smyslu. On nemluvil jako ostatní lidé. Vždy jen vrčel, chrčel, mručel či burácel. V kombinaci s vysokou postavou a netečnou tváří měly jeho slovní projevy zdrcující účinek – a teď mluvím o tom instinktivním strachu, který nedokážete ovládnout vůlí.

Takže jsme tu byli dva, já a Oggerd. Ale chyběl nám ještě někdo třetí. Technolog Hal Hargo.

„Hargo!“ vykřikl jsem. „Můžeš vylézt! Jdeme!“

Chvilí se nedělo nic a pak se nad petrifikované vlny vybatolila další postavička, kulaťoučká a tlustoučká jako medvídek. Nevysoká, oblečená do dlouhého šedého hábitu technologů, jakému lidé obyčejně říkají *čarodějnický plášť*. Pod kápi se blýskala skla okulárů.

„Zhasněte ta světla!“ zakňoural. Byli jsme na nohách celou noc a Hal Hargo už měl dost.

„Musíš si sundat noktovizor, Haliku,“ řekl jsem mu, ale pak jsem to radši udělal sám. Sáhł jsem pod jeho kápi a stáhl mu přístroj pro noční vidění. Bylo to těžké zařízení skládající se ze dvou krátkých mosazných tubusů, vyvedené v současném stylu, zvaném *třetí secese*.

Technologův šedý hábit se zahemžil, vysunul se z něj bleďý pařátek a dopravil pod kápi dioptrické brýle.

„A co je zase tohle?“ vyjekl Vitautas Frost.

„Tohle je doktor Hargo,“ představil jsem našeho třetího člena. „*Kolega* doktora Griese. Takřka jeho přítel. Promluví si s doktorem Griesem. Nechceme přece, aby doktor Gries

udělal nějakou *nepředloženost*, vid', že ne, Vitautasi? A teď, když dovolíš, bychom mohli vyrazit.“

*

Noc se nachylovala k ránu, nad východním okrajem trossek se čern změnila v temnou modř. Ptáci začínali zpívat. Ač bylo pár stupínek pod nulou, jaro už klepalo na dveře.

Vitautas Frost nás odvedl o půl druhého kilometru dál, kde nebyl starý København nadrcený na tak malé trosky. Nacházelo se tu pár nízkých zdí, zarostlých řídkým borovicovým lesem. Frostovi muži tu vybudovali domek s jedinou místností se stěnami ze starých perlitbetonových tvárnic, zastřešený kusy vlnitého plastu. Sami žili ve stanech, nedbale rozestavěných kolem domku.

Za těch pár dní, co doktora skrývali, už zjistili, že doktor Gries je noční tvor. Proto mu opatřili dvě olejové lampy.

Zvenku, z bezpečné vzdálenosti, jsme se dívali do rozzářeného okna. Doktor Gries nespal. Postával u sklopeného rýsovacího prkna, které sem dopravili kdovíodkud. Na prkně měl rozložené papíry, logaritmické pravítko a dva hrnky. Byl to zhruba pětaticetiletý, mladistvě vyhlížející muž, hladce oholený, s předčasně zešedivělými, dozadu sčesanými vlasy. Oblékl se do uválených kalhot s lampasem, jaké nosívali císařovi mušketýři, a do vytahaného vojenského svetru barvy khaki.

Zíval, protíral si oči, ale nezdálo se, že by se chystal do postele. Snad se bál snů, které by se mohly dostavit.

„Musíme na něj polehounku,“ zašeptal jsem. „Měl by s ním nejdřív promluvit někdo od vás. Někdo, koho zná a komu věří.“

„Pošleme tam ségru,“ přikývl Frost.

Po chvíli zařizování jsme viděli, jak se z jednoho stanu

vykulila dívčí silueta. Přes noční košili si za chůze oblékla dlouhý maskáčový kabát.

Zaklepala na dveře. „Pane doktore, hledají vás tu nějakí lidé. Jeden z nich je prý váš přítel.“

To už jsme se přesouvali za její záda.

„Přítel?“ podivil se doktor Gries.

Dívěnka uvedla Hala Harga. Ten si z hlavy shodil kápi a odhalil svou obrylenou, tvarohově bledou tvář, porostlou osamělými vousisky.

„Zdravím tě, Jasone,“ kývl na pozdrav.

„Halgerde!“ vyhrkl doktor Gries.

To už jsme se do místnosti hrnuli i já a Vitautas Frost. Za námi se tam vmáčkł Oggerd. Postavil se zády ke zdi a prohlédl si Griese pronikavým, neuhýbajícím pohledem. Temeň jeho hlavy se dotýkalo střešní konstrukce.

V místnosti náhle nebylo k hnutí.

„Jasone,“ rozhodil Hal Hargo rukama. „Poslali nás, abychom... abychom tě přivedli zpátky.“

„Poslali... tebe? A kdo jsou ti další pánové?“ zajíkl se doktor Gries. „Desátníka Frosta už znám...“

„Vyslala nás císařova administrativa,“ usmál jsem se přátelsky.

„Přišli jste pro mne... spravedlnost mne dostihla...“

Chtěl jsem něco říct, ale Hargo mi zdviženým prstem naznačil, že mluvit bude on.

„Chceme, aby ses vrátil,“ zakníkal. „Odešel jsi od rozdělané práce, Jasone...“

„Snažím se, jak vidíš,“ mávl doktor Gries ke sklopenému rýsovacímu prknu. „Pokračuju ve výpočtech... Tihle dobří lidé mi opatřili výbavu... výbavu pro architekta. Jenže já nejsem architekt! Chybí mi laboratoř, Halgerde.“

„Vrátíš se ke své práci, Jasone.“

„Nemohu se vrátit!“ vykřikl doktor Gries. Přitiskl si pěsti ke spánkům. Zoufalství, které zatím jen doutnalo za

slzícíma očima, se rozhořelo naplno. „Nechápeš to, Halgerde? Odsoudí mě a popraví!“

Hargo vyjekl: „Nikdo tě nebude soudit, Jasone. Tvá práce je důležitá! Jsi příliš cenný! Budeš pokračovat ve výzkumech!“

„Já... udělal jsem hroznou věc... Zabil jsem... zabil jsem ji. Jsem zrůda, nechápeš? Já už nemohu žít ani sám se sebou!“

Hal Hargo udiveně zavrtěl hlavou. „Já jsem taky zabil několik lidí, Jasone. Pět nebo šest... možná deset... nepočítal jsem je. Nevím, proč bych se tím měl trápit.“

Pak se Hargova tvář sraštila soustředěním: „Jasone, to, co jsi provedl, je *tohleto*... hrozné. Tedy – nelidské. O to víc se teď musíš snažit. Prací pro... ehm... společnost odčiníš svou vinu.“

Doktor Gries se smutně pousmál: „Naučili tě to jako básničku, vidě, Halgerde. Ale ty za to nemůžeš. Jsi jiný. Máš atrofované svědomí. Závidím ti.“

„Doktore Griesi,“ vložil jsem se do hovoru, „odvedeme vás. Pošleme vás zpátky do Bornnu. Tak to je a vy na tom nic nezměníte.“

„Nezměním? Možná máte pravdu. Musím přijmout svůj úděl jako muž... Jenom si posbírám tyhle papíry. Halgerde, mohl bys jít sem? Něco ti ukážu, řešení intenzity osvitů.“

Byl jsem unavený a udělal jsem chybu. Dovolil jsem, aby Hargo šel blíž.

Dívali jsme se, jak doktor Gries třesoucíma se rukama sbírá papíry. Hal Hargo mu nakukoval přes rameno.

„Ustup, Hargo!“ zachrčel Oggerd.

Hal Hargo se udiveně ohlédl.

„Uhni!“

V tu samou chvíli se doktor Gries probudil k životu. Levicí chytil Harga za přednici šedého pláště, pravou rukou sáhl pod papíry a vytáhl rezavé kancelářské nůžky.

„Zpátky!“ vykřikl. „Ustupte, nebo ho zabiju!“

Pokrčil nohy, aby se ukryl za drobným Hargem. Hroty mírně rozevřených nůžek si přiložil na hrdlo: „Nepůjdu s vámi! Nehýbejte se, nebo si vrazím nůžky do krku.“

„Stůj, Froste,“ vyjekl jsem. „Hargo, seber mu ty nůžky.“

Oggerd stál u stěny jako socha, prst na spoušti, hlaveň namířenou na Griese. V dráze výstřelu však stál kulatoučký Hargo.

Vitautas Frost se třásl hněvem. „Vážil jsem si vás, doktore Griesi, ale teď vidím, že je to tak! Opravdu jste zmasakroval to děvče... ty... ty zrůdo!“

„Zmlkni, Froste,“ sykl jsem, „nebo se opravdu zabije. Neprovokuj ho!“

„Nechtěl jsem to udělat,“ vykřikl doktor Gries zpoza Hargova těla. „Chci, abyste věděli, že mne to mrzí! Hnusím se sám sobě! A teď...“

Oggerdova puška vydala bublavý zvuk. Kulka zasáhla Harga do levé strany hrudníku. Sklouzla po flakvestě, kterou měl Hargo pod šedým pláštěm, a udělila jeho drobnému tělu rotaci. Hargo se pootočil a vyškubl se z Griesova sevření.

Doktor Gries sebou trhl leknutím. Švihl pravicí. Možná se chtěl rozmáchnout, aby si vrazil nůžky do krku, ale spíš to bylo jen mimoděčné gesto.

Druhá kulka mu vyrazila nůžky z ruky, při tom mu zlomila ukazovák.

Doktor Gries se nevěřícně zadíval na svůj prst, trčící do nepřírozeného úhlu: „Vy jste mne... *postřelili!*“

Teprve se zpožděním si uvědomil bolest, kterou jsme mu způsobili: „To bolí! To hrozně bolí! Ách-ááaouuu!“ vydal ze sebe vysoký kvílivý zvuk.

„Ty svině!“ zaječel Frost. „Teď poznáš, co je to bolest!“

Pootočil jsem se a kopl. Na nějaké pořádné kopnutí tu bylo málo místa, tak jsem alespoň narval koleno do Frostova břicha. Vitautas Frost se zlomil v pase a já jsem ho sekl malíkovou hranou do spánku. Obvykle to stačí. Stačilo to i teď.

Omráčený Frost se sesypal na zem.

„Seber Griese. Pěnkavko!“ zaburácel Oggerd. „Seber oba!“
Nečekal na mě, rozrazil dveře a vyběhl ven.

V mezičase odstranil ze své pušky tlumič, vzápětí se zvenku rozeznělo ohlušující práskání výstřelů.

Skočil jsem ke Griesovi. Loktem jsem ho udeřil do solaru a vyrazil mu dech. Pak jsem popadl Harga, který se opíral o zeď z perlitbetonových tvárníc.

„Padej, doktůrku. Cválej!“

„Lehněte na zem!“ burácel zvenku Oggerdův hlas. „Ruce za hlavu a nikomu se nic nestane! Nehýbejte se! Nepokoušejte se o odpor!“

S Hargem v jedné a s doktorem Griesem v druhé ruce jsem vypadl ze dveří. Posledním pohledem jsem přejel místnost. Omráčený Vitautas Frost ležel na zemi a v koutě, schoulená do klubíčka, seděla dívka v maskáčovém kabátě a tiskla si pěsti na uši.

*

Vlekl jsem doktora Griese asi kilometr, nebo možná dva. Utíkali jsme po pěšině, která vedla řídkými hájky břízek a borovic, občas jsme přeběhli přes volné prostranství. Hargo cupital, seč mohl, ale nebyl v pořádku. Sípal, chrčel, pravici si tiskl k boku.

Zpočátku nám za zády zněla střelba, ale postupně slábla. Když ztichla úplně, ptáci se znovu rozkřičeli.

Svívalo. Obzor na východě byl jasně bílý, ale slunce dosud nevyšlo. Beton, cihlová drť i žlutá loňská tráva se třpytily jinovatkou.

Zastavili jsme se v dolíku zčásti již zasypaném navátou zeminou. Hargo se okamžitě natáhl na zem, přímo do přemrzlé trávy. Chvilí jsem se na něj díval a pak jsem si s povzdechem přetáhl přes hlavu své modré pončo. Poskládal

jsem je, čímž jsem vytvořil něco jako polštář. Ten jsem dal technologovi pod hlavu.

Musím říct, že pončo, tedy obdélníkový kus látky s výřezem pro hlavu, jsem *vynalezl* osobně. Přesněji řečeno jsem pončo objevil na ilustraci v jedné předapokalyptické knížce, nazvané *Země kovbojů*. Tehdy mě tak nadchlo, že jsem si nechal ušít své první. Postupně jsem jich vystřídal několik. To předposlední, které u Laramise propíchal šíp a provrtaly kulky, by už stejně nespravil ani ten nejzručnější krejčí.

Po té nešťastné události u řeky Laramise otiskli v novinách spoustu mých portrétních perokreseb – pochopitelně i s pončem. Pončo se pak dostalo do módy, což mě hnělo. Už jsem nebyl jediný, kdo nosí něco tak extravagantního.

Pod pončem jsem měl, tedy kromě kalhot, teplý svetr a přes něj vojenské řemení s několika brašničkami. Otevíral jsem brašničky a na plochý kus betonu skládal lékařskou výbavu – injekci, ampule, obvazy a tak podobně. Když jsem s tím byl hotov, dostavil se i Oggerd. Jeho plastický pancíř byl čerstvě poškrábaný, na dvou místech z něj trčely dřívky šípů. Ostré hroty, kované z podkov, dokázaly projít skrz plastickou vrstvu, ale stejně je zastavily lamely, které se skrývaly vespod.

Teprve teď, za denního světla, vyvstala v plné kráse Oggerdova výstroj. Základem pancéřování byl plastický pancíř s reliéfem dravého ptáka, který Oggerd nikdy neodkládal. Kvůli tomu ptákovi jsem vymyslel a začal prosazovat Oggerdovu přezdívku *Orlosup*, která mu zřejmě nebyla proti mysli.

Do zádového dílu bylo integrované pouzdro na *řezák*, sečnou zbraň s monomolekulárním ostřím, tvarem podobnou mačetě. Takovou zbraň si nekoupíte za peníze. Musíte být členem jistého důstojnického spolku, teprve pak vám ji přidělí – samozřejmě až po komplikované, trochu trapné a velice bizarní ceremonii.

Monomolekulární ostří je, pokud byste nevěděli, hodně ostré. Tak ostré, že když si nedáte pozor, uřízne vám prsty, a jak padá, přepůlí vám i nohu. Řezák proto nemůžete jen tak zasunout do pochvy. Dodává se k němu speciální pouzdro s magnetickými sponami. Pouzdro pochopitelně vyžaduje napájení, a tak jsou do zádové části pancíře zalisované podlouhlé ploché baterie.

Do drážek pancíře se dá zasunout i celohlavová přilba, která v případě potřeby funguje i jako protiplynová maska. Na pancíř navazují kryty paží, loktů a loketních kloubů. Stehna měl Oggerd chráněná zdánlivě neforemnými výlisiky, pod které se vešly i nacpané kapsy maskáčových kalhot. K výstroji patřily i kryty holení, kolen a lýtek a složitá konstrukce pokrývající choulostivá místa pod pasem, zkonstruovaná tak, aby ani v nejmenším nebránila pohybu.

Takové brnění činí nositele nezranitelným. Ale tahat těch třicet kilo celý den – to prostě vyžaduje opravdu silného chlapa.

Na širokém opasku visel Oggerdovi holstr s velkorážní pistolí a na řemení, které bylo součástí pancíře, měl zavěšenou pušku. Protentokrát odložil svou oblíbenou repliku Mausera 98 a vybavil se poloautomatem s rozšířeným zásobníkem. Dlouhý tlumič sice snižoval přesnost střelby, ale i tak zasahoval Oggerd s jistotou, které mě udivovala.

Přivítal jsem Oggerda výčitkou: „To jsem od tebe nečekal, že to napálíš do Harga.“

„Musel jsem,“ zachrčel. „Doktor Gries by se byl probodnul.“

Zmíněný doktor Gries, bledý jako stěna, seděl na kusu staré traverzy a pozoroval svůj zlomený prst. Byl v těžkém šoku, a tak jsem se věnoval nejprve jemu. Ze všeho nejdříve jsem mu píchl injekci proti bolesti.

„Tys mu vystřelil nůžky z ruky, Oggie,“ řekl jsem, zatímco jsem se rozhlížel po něčem, co by mohlo posloužit jako

dlahy. „Přitom jsi ani nemířil. Zmáčknul jsi to od boku. Při ráži tvé flinty je to skoro zázrak. Vždyť jsi mu mohl ustřelit ruku! Urvalo by mu to celý zápěstí! Jsi hotovej čarostřelec, víš o tom? A to ani nemluvím, jak jsi sestřelil šíp v letu! I s nasazeným tlumičem!“

Našel jsem pár klacíků, které jsem pokrátil nožem. „Tak, doktůrku, sem s tím prstem, srovnám ho... Trochu to křuplo, co? Ne abyste se tu sesypal! Vzmoužte se, člověče, injekce už musí působit!“

Doktor Gries se třásl, v bledém špinavém obličejí se mu klikatily stopy po slzách.

Nad východní obzor se vyhoupla úseč velikého růžového slunce. K obloze vylétli skřivani, při zemi čířikaly sýkory. V travinách se míhali drobní hlodavci, loňská tráva, zkrěhlá ranním mrazíkem, šustila a skřípala.

„Zabil jsi někoho z těch lidí od Frosta, Oggie?“ zeptal se.

„Nejspíš ne.“

„Mrzí mne, že to tak dopadlo. Ten Frost byl sympatickej chlapík. Kdo by byl řekl, že tady najdeme takovouhle vojenskou jednotku? Kdo je platí? Kdo je zásobuje? Nabonzujeme je rozvědce, Oggie?“

„Ne,“ řekl Oggerd. „To není naše práce.“

Rozhlížel se po troskách, rovnoměrně rozprostřených po krajině. *Ostrůvek*, v němž měl svou základnu Vitautas Frost, se nacházel půl druhého kilometru daleko a kolem nás se teď opět vlnilo moře z drti cihel, betonu, železa a asfaltu.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ zahučel.

„Ty jsi neslyšel o tektonickejch zbraních?“

„O čem?“

„Rusové tu prej během Apokalypsy použili tektonický zbraně. Vyvolali sérii malejch zemětřesení.“

„A je to pravda?“

„Co já vím? Rusové – nebo někdo jinej. Tektonický zbraně – nebo něco jinýho. Určitě sem prskli i nějaký defolianty,

jinak by ses tady těžko kochal pohledem na východ slunce. Rostl by tu les, a ne jen pár těchhle pitomejch bříz a borovic...“

Popleskal jsem doktora Griese po tváři: „Hotovo, doktoru... Co je? Krev prosákla obvazem? No a co? Nesnášíš pohled na krev? Co jsi to za doktora?“

„Má doktorát z všeobecné technologie,“ upozornil mě celkem zbytečně Oggerd. „Není lékař.“

„Vždyť já vím, Oggie, jen se pokouším vtipkovat... Teď se konečně podívám, co je s Halikem.“

Něžně jsem Hargovi vysvlékl šedý plášť a pak i příliš velkou neprůstřelnou vestu. Takovéhle vesty se šíjí se spoustou kapsiček, do kterých se zastrkávají kovoplastikové lamely. Kovoplastik dnes vyrobit neumíme – a i kdybychom to uměli, neměli bychom dost energie na vytvoření dostatečného žáru. A i kdybychom měli dost energie, nikdo by se s kovoplastikem nehmoždil. Jeho výroba by byla příliš drahá a v troskách se takových lamel najde dost a dost. Jsou tak běžné, že si flakvesty mohou dovolit i takoví drbani jako Frost a jeho muži. Při čelním zásahu jsou vesty účinné, kulka vám nanejvýš pohmoždí hrudník a vyrazí dech. Jenže, jak už jsem říkal, Oggerd Harga postřelil tak, aby ho kulka štrejchla a roztočila. Což se ukázalo jako fatální rozhodnutí.

Sundal jsem Hargovi svetr a špinavé spodní triko. Odhalil jsem Hargův propadlý hrudníček. Ukázalo se, že *kulatoučkový* dojem Hargovy postavy byl způsobený jen a jen tou neprůstřelnou vestou. Takhle, do půl těla svlečený, se podobal dítěti, které zemřelo na následky dlouhého hladovění.

Na levém boku se probarvovala fialová podlitina.

„Do hajzlu!“ vyjekl jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se Oggerd.

„Má zlomený dvě žebra, nevidíš? Kdo ví, co mu to udělalo uvnitř!“

„Dokážeš ho dát dohromady?“

„Já? Zase já? Proč já? Jsou tady tři doktoři, pokud sis nevšiml. Doktor Hargo, doktor Gries a moje maličkost. Proč musím všechno dělat já? Jsem sice lékař, pokud trváš na terminologii, ale psycholog.“

„Kdybys byl dobrý psycholog, nemusel bych Harga zranit,“ řekl Oggerd temně.

„Jo, moje chyba, nezareagoval jsem včas. Ale proč jsme s sebou Halika tahali? Říkal jsem ti přece, že ho necháme v přístavu! Tys trval na tom, že s Griesem musí promluvit Hargo!“

„Takové byly instrukce...“

„Instrukce! Příště se na instrukce vykašli, Oggie! Zacházíš s Hargem hůř než se svým koněm!“

Nedostalo se mi žádné odpovědi.

Doktor Gries, kterému zřejmě zapůsobila injekce, poposedl a srovnal Hargovi na nose brýle. Pak vzal Harga za pařátkovitou ruku. „To všechno se stalo kvůli mně, Halgerde. Já jsem to zavinil. Způsobil jsem ti bolest...“

Zaslechl jsem, jak Oggerd hlesl: „Hargo patří k nám... Hargo vydrží víc než kůň.“

Začínal jsem mít těch dvou, Oggerda a Harga, plné zuby.

Omotal jsem zraněnému střízlíkovi hrudník tlustou vrstvou obinadel. Musel jsem si vypomoci i dlouhými pásy, které jsem nařezal ze spodní části Hargova pláště. Pak jsem mu pomohl s oblékáním a postavil ho na nohy.

Popravdě řečeno: mluvím o Hargovi jako o mrňousovi, ale on zase není tak malý. Je střední postavy. Jenže já i Oggerd jsme vysocí a Hargo vedle nás vypadá trochu podměřečně.

„Dokážeš jít po svejch, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Co by ne,“ zaskřehotal Hal Hargo. „Nic mi není.“

Podobně to řekl ten chlapík od Frosta. Tohle předstírané chlapáctví je nejspíš nakažlivé.

„Obdivuji tě, Halgerde,“ vyhrkl doktor Gries. V koktejlu, který jsem mu píchl, byla i nějaká droga a ta mu navodila

mírnou euforii. „V zájmu vědy jsi necitelný k vlastní bolesti.“

Oblékl jsem si pončo a z vnitřní kapsy vytáhl poskládanou mapu, tedy – přesněji řečeno – sadu poslepaných leteckých snímků. Porozhlédl jsem se po orientačních bodech. Kolem dokola, za stovkami hektarů cihlobetonové drtě, se zdvíhaly izolované reliéfy trosek. Nebyl jsem z toho moudrý.

„Dokážeš určit naši polohu, Oggie?“ zeptal jsem se

Ukazovák v silné rukavici se zapíchl do snímku: „Tady. Teď jsme tady.“

„Seš si jistej?“

„Ano.“

„Aha... takže můžeme jít dál po téhle pěšině...“

*

O pár hodin později už všechna jinovatka roztála. Slunce svítilo a teplota vystoupila na nějakých patnáct stupňů. Já, Oggerd a Hargo jsme byli vzhůru víc než čtyřicet hodin, ostatně ani doktor Gries dnes v noci nespal. S výjimkou Oggerda jsme sotva pletli nohama, ale Oggerd, nic naplat, je muž z oceli.

Vyšli jsme z trosek, ovšem Nyxehafen, přístav Malé mořské víly, byl pořád ještě pár kilometrů od nás. Tady, na okraji ruin, se rozkládalo malé tržiště lemované dřevěnými boudami a vyrudlými stany. Překupníci vykupovali všechno, co přivlekli prospektoři: barevné kovy i obyčejné železo. Nerezové nádobí. Příbory. Nefunkční elektroniku, skleněné vázy, nevkusné keramické sošky. I přes sérii malých zemětřesení zůstaly ve starém Københavnu nedotčené zóny z v nich se zachovala spousta nepoškozených předmětů. Takový televizor s plochou obrazovkou, jaký jsem tam zahlédl naleštěný a napulírovaný, jste si mohli postavit na sekretář jako zvláštní artefakt. Jinak vám ovšem byl k ničemu. I kdyby se

nějaký satelit probudil k životu a začal vysílat, z televize byste nevymáčkli ani ono příslovečné zrnění. Devadesát procent elektronických hraček bylo v průběhu Apokalypsy zničeno sérií elektromagnetických pulzů. Válčící strany měnily elektroniku nepřátelských zbraňových systémů ve šrot a s tím se svezlo i všechno ostatní.

Mluvím o devadesáti procentech zničené elektroniky, ale občas se stane, že prospektoři objeví starý počítač, jehož součástky nejsou spečené do jediné hrbolaté hroudy. Takoví šťastlivci pak dostanou hromadu peněz, a navíc ještě písemné poděkování místního gubernátora.

Od jednoho z překupníků jsem najal káru taženou hubeným oslíkem. Proběhlo to za chmurného Oggerdova dohledu, což značně snížilo cenu. Na káru jsme naložili Harga i doktora Griese a vydali se prašnou cestou k přístavu.

*

Ve vzduchu čpěla sůl a zněl tady křik racků. Vozík s Hargem a doktorem Griesem se drkotavě pohyboval po přístavní cestě.

Na levé straně, mimo dosah příbojových vln, stály nevzhledné baráky: sklady, ubytovny dělníků, námořnické putyky a hampejzy. Většina z nich vznikla během několika uplynulých let. Od moře vál věčný vítr a roztáčel vrtule větrných generátorů. Na takovéhle městečko tu bylo vrtulí přespříliš.

Po pravé straně vybíhala do kobaltových vod Baltniku dlouhá mola, zdvíhaly se tam stěžně plachetnic. Ramena jeřábů se pohybovala nahoru a dolů, sbírala z remorkérů žoky dřevěného uhlí a ukládala je do bachratých trupů plachetních kog.

Nad celou tou neladnou změtí dominoval monument *Malé mořské víly*, k němuž jsme se zvolna, ale vytrvale přibližovali.

Malou mořskou vílu tady vybudoval před více než stoletím neznámý kmen lovců a rybářů. Tvůrci pro svůj artefakt použili to, co pro ně bylo symbolem zmaru: zohýbané ocelové traverzy a kusy betonových bloků. Ocel svařili, betonové bloky pospojovali maltou, šupiny *Víly* udělali z lesklých dlaždic, vyhrabaných z trosek metra.

Plastika Malé mořské víly vyjadřovala pocity zmizelého kmene: beznaděj a zoufalství. Strach z hladu, z nemoci, z neviditelného záření působícího mutace. I Malá mořská víla byla mutant: napůl člověk, napůl ryba. Místo levé ruky měla jen zohýbaný I-profil, trčící z betonového ramene jako obnažená kost.

Před nějakými dvaceti lety se prý Víla znelíbila manželce tehdejšího správce přístavu. Správce rozhodl, že nechá Malou mořskou vílu odstranit, avšak lodníci se vzbouřili. Malá mořská víla byla jejich maskotem. Správcová se tedy spokojila s tím, že Vílu přidělí do gigantické podprsenky, ušité z lodní plachty. Původní podprsenku už dávno rozerval vítr, ale tradice se ujala. Svaz lodníků se staral, aby Víla měla dost podprsenek hýřících zářivými barvami – pro každou příležitost jinou.

Císařství anektovalo Dánské ostrovy před padesáti lety. Průzkumníci objevili půvabně rozmělněné trosky København a několik primitivních kmenů lovců a rybářů. Jak postupoval průzkum na sever, zjistilo se, že je zbytečné mluvit o nějakých ostrovech. Působením tektonických zbraní, pokud to ovšem nemělo jinou příčinu, došlo k vyzdvižení mořského dna. Původní Sjaeland se propojil s tím, co bývalo Skandinávským poloostrovem.

Před čtyřiceti lety, z rozkazu tehdejšího císaře Horsta Sibelia, byla naproti monumentu Malé mořské víly vybudována Správní budova. Do dnešního dne to byl jediný třípatrový barák, který tu byl k vidění. Napravo od Malé mořské víly vznikla erární přístavní kóje, ohrazená dvěma dlouhými moly. Správní budova, erární přístaviště a pár dalších baráků

pak byly zaneseny do map pod hrdým názvem **Nyxehafen**, *Přístav vily*. Tím byl zábor severního území dokončen.

Správa přístavu byla dodnes jediným císařským úřadem severně od Lübeckého průlivu. Nyxehafen i přilehlá území neměly ani policii, ani vojenskou posádku. To byl také jeden z důvodů, proč byl pro doktora Griese vyslán Oggerd.

Připojení bývalých Dánských ostrovů k Císařství mělo zpočátku jen málo praktických výsledků. Vylidněná severní krajina byla s výjimkou samotného København hustě zalesněná a přežívalo v ní několik primitivních kmenů. Nebylo tady nic, co by se dalo jednoduše zpeněžit. Do lesů se zpočátku vydávali jen lovci kožešin, ale později tu byla objevena obří deponie použitých a slisovaných plastových lahví. Tím získal Nyxehafen na významu. Vytěžený plast se používal pro výrobu brnění. I surovina pro Oggerdovo opancérování nejspíš pocházela odsud.

K lovu kožešin a dolování plastu se přidružil i rybolov a kšeftování s *kuriozitami*, tedy s artefakty atlantické civilizace. Nikdy se tu nerozvinulo opravdové zemědělství. Na severním okraji Nyxehafenu se sice nacházelo pár zeleninových zahrad, ale nikdo tu neoral pole ani nesklízel pšenici. Většina potravin se sem dovážela z kontinentu.

V posledních letech však Nyxehafen zasáhla hospodářská konjunktura a původní ospalé hnízdo se prudce rozrostlo. Komoditou, která zapříčinila rozvoj, bylo dřevěné uhlí. Kolem ústí Slané řeky se začal plošně kácet dvě stě let starý prales a dřevěné uhlí se vyrábělo přímo tam. Výroba, tedy nízkoteplotní pyrolýza dřeva, pochopitelně neprobíhala v drnových milířích jako ve středověku, ale v betonových a kovových karbonizérech. Hotové dřevěné uhlí přivážely od Slané řeky remorkéry s plochým dnem a malým ponorem. Tady, v přístavních kójích Nyxehafenu, bylo uhlí překládáno do útroh plachetnic.

Kapitola druhá:

Lekce z aplikované psychologie

Budova Správy přístavu, jak už jsem se zmínil, se jako jediná pyšnila třemi podlažími. Ve zvýšeném přízemí úřadoval správce, v patře bydlel. Třetí podlaží nejspíš vystavěli jen tak z plezíru, aby každý viděl, že Císař je silný a mocný.

Budova Správy se nacházela sto metrů od břehu, přímo naproti přístavní kóji pro zvlášť důležitá plavidla. Mezi budovou a prominentním přístavištěm zůstalo volné prostranství, vysypané uválcovanou drtí, něco jako zanedbané náměstí. Byly tu poničené lavičky, osaměle rostoucí neduživé stromy a dál už nic. Náměstí i věčně prázdná prominentní rejda představovaly nadřazenost císařského úřadu. Všude jinde se tísnily domy či zdvíhal hustý les stožárů, ale tady zůstávalo prázdnno a poklidno. Osmimetrová Malá mořská víla, sedící na svém ocase v severovýchodní části náměstíčka, mohla nikým neobtěžována pozorovat modré vody Baltiniku.

Náš vozík drkotal po rušné nábřežní cestě. Když jsme se přiblížili k budově Správy, uviděli jsme, že před ní postává

správce. Byl to nařvaný chlapík kolem čtyřicítky, hladce oholený a s bambulovitým nosem, který určitě měl i nějaké jméno, ale já jsem si ho odmítl zapamatovat. Pro příležitost našeho uvítání se oblékl do vycházkové uniformy důstojníka dělostřelců v barvě polní šedi se stříbrnými knoflíky a červenými lampasy. Pleš si přikryl brigadýrkou, která však patřila k jiné uniformě.

Když jsem ho zahlédl, pookřál jsem.

„Koukni na něj, Oggie, na čiperu. Takhle se vyfíknul jen pro tebe!“

„Vypadá to jako uniforma dělostřeleckého důstojníka,“ zamručel Oggerd.

„Vypadá? To je uniforma šarže od dělostřelců!“

„Ne, není. Je ručně šitá. Je z jiného materiálu, než z jakého se šijí uniformy. Nemá distinkce! Kromě toho nemá správce nic společného s dělostřelci! Správce nemá vojenskou ani policejní hodnost!“ řekl Oggerd s pedantičností, která mě pobavila.

„Ale, Oggie – ty mi zkazíš každou radost. Chtěl jsem ti *ozřejmit* psychologický pozadí toho blba. Správce je učebnicovej příklad despoty, suverénního vládce nad životem a smrtí všech, kteří jsou v jeho akčním rádiu. Před osmačtyřiceti hodinama jsme vpadli do jeho života, mávali jsme fotkou doktora Griese a dožadovali se ustájení našich koní. Jeho úředníci, místo aby se rutinně štourali v nosech a popíjeli kafe, běhali po všech čertech a sháněli svědky. Autorita správce utrpěla. Takže se nasoukal do uniformy, a dávej pozor, bude se k tobě chovat jako rovný k rovnému. Nebo se o to alespoň bude snažit.“

Správce už samozřejmě věděl, že jsme byli úspěšní. Zprávy se šířily rychleji než vozík tažený klopýtajícím oslíkem. Popošel Oggerdovi vstříc a předpisově zasalutoval. Oggerd úsporně opětoval vojenský pozdrav.

„Byl jste úspěšný, majore, jak vidím,“ řekl správce.

Okamžitě pochopil, že přecenil síly. Pod účinkem Oggerdova upřeného pohledu se celý zmenšil. Až mi ho bylo líto.

„Už jsem poslal pro doktora,“ zajektal. „Zaslechl jsem, že máte raněné.“

„Nepotřebujeme doktora,“ řekl Oggerd. „Zaveďte nás k telefonu.“

„Ano, ano, pane, jistě, majore. Tudy, prosím...“

Mávl rukou k venkovním schůdkům a uvedl nás do budovy. Šli jsme přes chodbu a předpokoj do kanceláře, v níž úřadovali dva vycmrndlí človíčci v utahaných oblecích. Správce je nenápadným gestem odehnal a pak nás uvedl do další místnosti. Z téhle místnosti se už nikam nechodilo, co do rozměrů to byla spíš jen komora a podle bytelných vstupních dveří a mříží na okně původně sloužila k ukládání tajných materiálů. Teď ji někdo vyzdobil tak, že se podobala svatyni nerudného, hnidopišského božstva.

Zamřížované okno zastíraly těžké záclony. Koberec i potah dvou křesílek byl temně rudý. Na oltáři, jímž byl starožitný intarzovaný stůl z doby před Apokalypsou, spočíval **TELEFON**.

Bylo to solidní, těžké zařízení černé barvy s otáčecím číselníkem. Vypadalo jako starožitné, ale zjevně ho vyrobili nedávno – a to v současném módním stylu, kterému se říká *třetí secese*. Z telefonního aparátu vedly dva kabely – jeden tlustý do zdi, druhý, tenčí, se vinul po omítce až do kouta, kde stála obyčejná baterie o rozměrech perlitbetonové tvárnice.

„Zde, *telefon*,“ ukázal správce.

Hal Hargo, do této chvíle vyčerpaný a apatický, ožil.

„Nyxehafen byl telefonizovaný?“ vypískl překvapeně.

„Tak jest,“ přitakal správce. „Před několika měsíci sem byl z Lübecku položený podmořský kabel.“

Hal Hargo zvedl sluchátko a vytočil číselnou kombinaci. Chvilí čekal, pak udiveně zahlásil. „Je funkční! Telefon

funguje!... U aparátu doktor Hargo... Ano, předám. Pro vás, Oggerde.“

Předal sluchátko.

„Major Oggerd,“ ohlásil se vysoký muž. „Splnili jsme úkol. Máme... ano, máme hledanou osobu.“

Správce stál v nábožném pozoru, dlaně na červených lampasech. S rostoucím zděšením pozoroval, co vyvádí náš technolog. Zatímco Oggerd telefonoval, vytáhl Hal Hargo z jedné z kapes na svém hábitu vyhadzovací nůž. S cvaknutím osvobodil čepel ze střenky. Než mu v tom mohl kdokoliv zabránit, *přeřízl telefonní kabel!*

Ten tlustý, který vedl do zdi.

Správce vyjekl bolestí.

Oggerd mluvil do telefonu dál: „Je zraněný, má zlomený prst. Ne, nic vážného. Ano, zítra budeme očekávat motorovou loď...“

Nevzrušeně dokončil hovor a zavěsil sluchátko.

Užasle jsme se dívali na přeříznutý telefonní kabel. Správce střídavě rudl a bledl. Zdálo se, že nemá daleko k mdlobám.

„Haliku, cos to provedl? Vždyť ty jsi to ufiknul!“ vyhrkl jsem.

„No a? Ten kabel vůbec nesouvisel s telefonickým hovorem,“ odfrkl Hal Hargo.

Zdvihl jsem sluchátko. Ozval se oznamovací tón. Natáčet jsem sluchátko sem a tam, aby to všichni slyšeli, zvláště správce, o něhož se zjevně pokoušel infarkt.

„Aparát funguje,“ oznámil jsem jim.

„Jistěže funguje,“ odsekl Hal Hargo vztekle.

„A co ten kabel do zdi? Ten, kterej jsi přeříznul? K čemu tam byl?“

„Ten tu byl navíc,“ pokrčil rameny Hargo.

„Jak navíc? Vždyť vede do moře a po mořským dně dál a dál – do Lübecku a pak do Bornnu.“